

Titlu original (eng.): Black Steve

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BELLAMY, ANNE**

Învață să iubești din nou/ Anne Bellamy

Traducător: Ileana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-255-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

ANNE BELLAMY

Învață să iubești din nou

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA JITARU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1047	Donna Kauffman	- Prietena mamei lui
1048	Martha Vincent	- Valul amintirilor
1049	Marge Smith	- Pentru dragostea ta
1050	Charlotte Hughes	- De ce m-ai părăsit?
1051	Madeline Harper	- Colierul venețian
1052	Kathy Rung	- A început la Londra
1053	Caitlin Clark	- Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	- Acvamarin
1055	Deborah Smith	- Dragoste fără speranță
1056	Mary James	- O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	- Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	- Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	- Nopti uitate
1060	Anne Shorr	- Între două iubiri
1061	Carole Dean	- Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	- Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	- Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	- Primăvară în septembrie
1065	Pat West	- Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	- Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	- Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	- O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	- Dorință sălbatică

Capitolul 1

— Propun un toast în sănătatea fericitei perechi: viață
îngă și prosperă lui Kevin și Karen!

Alita ridică și ea cupa de șampanie. Nu se putu însă
ține să se întrebe câtă fericire îi rezerva viața prietenei
le Karen și logodnicului acesteia. Bineînțeles,
mărăciunea aceasta putea fi explicată prin propria ei
experiență, dar văzuse atâtea căsătorii, celebre prin
entuziasmul lor, cu sufletul plin de speranțe și de vise,
care cu timpul se ruinau pe măsură ce apăreau ipotecile
copiii.

Tânăra femeie simți o strângere de inimă. Era
imposibil să evoce cuvântul „copil” fără să-și trezească
acea durere cunoscută care-i sfâșia inima. Moartea lui
ully o distrusese.

În aceeași clipă, cineva o bătu pe umăr.

– Tu nu bei, Lee? Șampania nu este franțuzească da
nu-i chiar atât de rea!

Alita găsi forța să zâmbească auzindu-și prietena că
spune pe diminutivul obișnuit între ele.

– Șampania este delicioasă, Karen. Mă gândeam
altceva.

Proaspăta logodnică se încruntă ușor.

– Știu... Mi-ai promis că astă seară nu te vei mai gândi
la nenorociri. Nu sărbătorești în fiecare zi logodna celei
mai bune prietene!

Emoționată, Alita o strânse în brațe pe Karen.

– Șmechero! Ești logodită de câteva luni!

– Exact! Dar mama a insistat să respect convențiile și să
fac și petrecere.

Își plimbă privirea prin încăperea zgomotoasă.

– Pe jumătate din invitați nici nu-i cunosc. Cred
aproape toți locuitorii din Orange au primit invitație!

Alita dădu din cap.

– Asta este și impresia mea.

Chipul lui Karen se întuneacă.

– Sper că nu-l cauți pe Steve? Nu l-am invitat.

– Știu. Dar oriunde m-aș duce, nu pot să mă întorc
dacă se află acolo. Doctorița Mather spune că este vorbă
de o obsesie maladivă. Și nu cred că greșește, este ca
cum m-ar urmări...

Deodată, Alita își simți ochii plini de lacrimi.

– Iartă-mă, spuse ea căutându-și batista. Nu voiam
să-ți stric petrecerea...

– Dar nu strici nimic, fii liniștită! răspunse Karen ușor
irritată. Mai gândește-te la propunerea mea. Acceptă să te
ocupi de birou în timpul călătoriei mele de nuntă și,
pe urmă, în două luni o să-l uiți cu siguranță pe Steve.

– Cred că ai dreptate. Dar doar gândul să am noi
responsabilități mă îngrozește.

– Nu văd ce ar fi atât de înspăimântător să te ocupi de
un birou de secretariat al unei întreprinderi agricole!
Chiar dacă nu te-ai folosit niciodată de ea, diploma ta este
la fel ca a mea. O să te obișnuiești repede!

Karen întemeiase o firmă de administrație, mică dar
puternică, și se ocupa de mai multe proprietăți din
nord-est. Era hotărâtă mai mult ca niciodată s-o convingă
pe Alita să-i țină locul cât timp ea va fi în voiaj de nuntă.

După studiile lor secundare, la Sydney, cele două
prietene își obținuseră diploma în administrație la
Colegiul Agricol din Orange. Karen își luase imediat
muncă, formându-și o clientelă de fermieri care preferau
să scape de grijile administrative încredințându-le cuiva
calificat în aceste probleme. Alita însă se întorsese la
Sydney. Aici, se angajase la un angrosist de materiale
agricole. Îl întâlnise pe Steven Perry. Plină de promisiuni la
moment, întâlnirea lor se transformase curând într-o dramă.

Karen pocni din degete.

– Iarăși ești cu capul în nori!

Lee bătu din pleoape.

– Bun. O să mă mai gândesc la propunerea ta.

O licărire de triumf lumină privirea prietenei sale.

– Întotdeauna este așa! Nu vreau să-ți forțez mâna, dar am nevoie de tine. Nu cunosc pe nimeni în care s-ar putea pot avea deplină încredere. Ascultă, aștept dintr-o clipă în alta să sosească prietenii mei americani. O să prezint pe cineva care poate te va ajuta să ieși din această hotărâre.

O luă pe Alita de braț, dar aceasta rezistă.

– În niciun caz să nu te ocupi acum de mine. Am cuprins-o mea de șampanie și mă amuză să privesc oamenii.

– Sigur? Întrebă Karen cu o expresie sceptică.

– Sigur!

Vorbise pe un ton convingător, dar de îndată ce Karen se pierdu în mulțime, Lee oftă adânc. Nu se simțea deloc bine. De altfel, în acest moment, nu s-ar fi simțit bine nicăieri. Poate că până la urmă va accepta propunerea lui Karen.

Cel puțin soluția aceasta o va scuti să-și mai caute altă slujbă. În ajun, părinții ei nu-i ascuseseră faptul că se căsătorise cu dragostea pe care i-o purtau, le cam tulbura viața liniștită de pensionari. Și cum ar fi putut să le reproșeze ceva? În mare parte, ei nu știau lamentabila poveste de căsnicie ei.

– Ai o figură...! Haide, este momentul să ne veselim! Auzi o voce lângă urechea ei.

Lee tresări, apoi ridică privirea.

Era înalt. O șuviță lungă aurie îi căzuse pe frunte, dându-i un aer oarecum obraznic. Avea ochii negri care o priveau blând, cu un zâmbet ironic pe buze.

– Te rog să mă ierți, zise ea, ca și cum n-ar fi auzit.

– Nu-ți reproșez nimic. Mă întreb doar ce te face să fii atât de tristă.

– Nu mă scuzam. Nu auzisem bine ce ai spus.

– Dimpotrivă, ai auzit foarte bine. Dar dacă insiști pot să repet. Păreai atât de tristă încât m-am hotărât să vin să-ți ridic moralul, din moment ce Karen este prea ocupată ca să ne prezinte.

În sfârșit, Alita păru că înțelege: bărbatul acesta trebuie să fi fost unul dintre prietenii lui Karen, un american care venise în Australia și se opriese la Orange s-o vadă. Îi zâmbi și întrebă:

– Așa este mai bine?

– Mult mai bine! Ai un chip atât de frumos încât este ușor să-l desfigurezi cu o expresie tristă.

Tânăra femeie simți că pălește. Ce om putea să-și permită să-i vorbească astfel? Un gentleman? Un nebun? Complimentele misterioase ale acestui necunoscut îi aminteau iarăși de amara decepție a iubirii ei... „Dacă mă vei respinge, nu vei mai avea parte niciodată de dragoste!” o amenințase Steve.

Bărbatul nu se mișcă de lângă ea și-i zâmbea călduros. Era zvelt și musculos, și-și răsuca din când în când șuvițele rebelă ca un tânăr erou de roman, un pic dandy, grație și stângaci în același timp.

– Nu cumva să te jenez!

De data aceasta, Lee nu mai trebui să se prefacă surprinsă, chiar era.

– Poftim?

– Haide, și eu mor de dorință! Nu te jena: sărută-mă!

– Te rog să...

El o prinse de braț. Avea mâini lungi bronzate, degete fine și nervoase.

– Dacă eziți, vei regreta.

Dar Lee tremura; el observă, surprins de reacția ei.

– Nu voiam să-ți fac niciun rău. Te rog să mă ierți.

Lee vru să se controleze, să-și ascundă tulburarea ca și cum pusese stăpânire pe ea. Doctorița Mather o învățase să facă șmecherie ca să depășească aceste momente. Ea spusese: „Imaginează-ți că îmbraci un palton care te acoperă în întregime, de sus până jos, și care te protejează.”

– Nu-i nimic. Am... am fost cam bolnavă și nu mi-am revenit pe deplin.

– De data aceasta, îmi pare sincer rău. Iată, vorbim doar de cinci minute, și ne tot cerem iertare unul altuia. Este incredibil!

Avea o atitudine deosebită, plină de farmec, când vorbea. O privea cu blândețe și nedumerire. Ca și cum tocmai descoperise un personaj extraordinar!

– Dacă am înțeles bine, ești aici în vizită? îl întrebă ea, sub protecția mantoului imaginar.

El dădu din cap.

– Nu-mi iau prea des vacanțe. Logodna lui Karen mi-a oferit un excelent pretext.

Venise așadar de atât de departe doar pentru prietena ei!

– Ai accent texan.

Când el îi zâmbi, Lee descoperi în jurul ochilor lui mici riduri ciudat de liniștitoare pentru ea.

– Ai ghicit. De fapt, sunt născut în Australia, dar mama este din San Angelo. Am crescut acolo dar mă simt mai australian.

– San Angelo este un oraș întemeiat de pionieri!

– Acum o sută de ani, într-adevăr. Astăzi, are peste o mie de mii de locuitori. Dar încă mai are regiuni pustii pe jumătate. M-am dus adeseori cu cortul pe platourile înalte de lângă râul Pecos. Sunt cele mai frumoase priveliști din lume.

Reușea să-i transmită un pic din entuziasmul lui.

– Nu cunsoc Statele Unite, dar am totuși sentimentul că Australia va păstra întotdeauna primul loc în inima mea.

– Știai că ești încântătoare când zâmbești? Ar trebui să-ți faci mai des...

– Ai putea să-mi mai aduci un pahar?

El ridică din umeri. Lee nu-și dădea seama prea bine de ce, dar trebuia să-l întrerupă. Nu trebuia să-l lase să vorbească. Avea senzația că cel mai neînsemnat cuvânt al lui o tulbură, ca și cum întreaga ei viață era suspendată de buzele acestui bărbat.

– Dorințele tale sunt ordine pentru mine.

Judecând după privirea ironică pe care i-o arunca înaintea să se îndepărteze, ea procedase iarăși greșit. urma urmei, ce rău era în a sta de vorbă? Pentru asta erau făcute petrecerile. Dacă măcar ar fi putut să treacă neobservată! Dar Karen o convinsese să se îmbrace într-una din cele mai frumoase rochii ale ei, o rochie-furou de mătase albă, drapată pe umăr. Prietena ei o asigurase că toți bărbații vor crede că este manechin, atât de bine arăta îmbrăcată astfel.

În timp ce texanul se îndrepta spre bar, ea căuta să atragă privirea o ieșire. Voia să dispară înainte de întoarcerea lui pentru că altfel el va dori o discuție mai profundă.

Casa, una dintre ultimele clădiri vechi din Orange, putea încă să se mândrească fără rețineri cu o imensă verandă spre care se deschidea salonul. Aici se aflau felul de plante verzi, exotice, portocalii în miniatură

precum și o fermecătoare colecție de bonsai. Lee își croia drum printre invitați până la ușile de sticlă larg deschise care să lase să intre aerul proaspăt.

În trecere, își surprinse imaginea într-o oglindă mare ovală, și abia își înăbuși un tipăt: era la fel de palidă și slabă ca un cadavru.

Își tăiașe părul foarte scurt pentru a-l provoca pe Steve. Dar, de atunci, câteva șuvițe își făcuseră reapariția pe frunte și pe tâmpile, scoțându-i în evidență pomeții înalți și ochii căprui stropiți cu paiete aurii. „Ochi de pisică albatică”, spunea Steve. Pretindea că licărirea lor îl atragea ca un magnet, că nu se poate desprinde de ei. Și totuși, nimic nu-i fusese mai ușor...

Aruncă o privire în spate: texanul, cu două pahare în mână, se întorcea și o căuta cu privirea. Lee se repezi spre el.

În clipa aceea, un bărbat apărură în prag. Imediat, tânăra se retrase, ușor speriată. El încă n-o văzuse, dar nu mai era mult până atunci.

– Steve...

Lee era revoltată: ce căuta aici? Karen îi promisese că să-l invite... Apoi își dădu seama că, fără îndoială, prietena ei nu era de vină. Era vorba, probabil, de părinții ei care crezuseră poate că fac bine spunându-i...

Nu mai exista decât o ieșire. Se întoarse brusc și alergă spre texanul care o căuta cu privirea.